

kaj dobrega pojedel, zato so v planinskih kočah gospodinjke vedele, s čim ga morajo postreči. Zelo pogosto je hodil na izlete tudi s stanovskim prijateljem **dr. Alojzem Lešnikom**. Njun že prislovični cilj je bila gostilna Robič v tri kilometre oddaljenem Limbušu, kjer sta ponavadi spila polič vina in se vrnila. Mariborski šaljivi »Toti list« si je oba prijatelja privoščil in se na celi strani v sliki in besedi pošalil z njima in njuno trdno namero, »da tokrat pa gresta na izlet kam drugam«; kot ponavadi pa sta tudi tokrat pristala pri Robiču na poliču vina. Očitno je bil torej v Mariboru dr. Kovča znana in spoštovana oseba.

KAKO SO GRADILI KOČO

V Ilirsko Bistrico je dr. Fran Kovča najbrž prišel okrog leta 1910. Delo na sodnji mu je omogočalo, da se je vključil tudi v družabno življenje kraja, še posebej v društveno dejavnost ilirskobistriške podružnice Slovenskega planinskega društva. Bistriški planinci so prav tedaj

bili sredi zagnanega načrtovanja postavitve planinske kočice na območju Snežnika. Od gozdnih upravičencev so v Črnem dolu dobili v uporabo skromno lesenjačo in jo koristili ob izletih na Snežnik. Zavzemali so se za to, da bi društvo postavilo kočico bliže vrhu Snežnika, vendar temu ni bil naklonjen lastnik snežniških gozdov. Izletništvo po gozdnih je celo omejeval zgolj na markirane poti proti Snežniku.

Planinski vestnik, glasilo slovenskih planincev, poroča že v letu 1909 o zbiranju sredstev za kočico pod Snežnikom, pa o dilemah ob skrbi, da tujci z nakupom črnodolske kočice prehitijo domačine. Vsekakor je bil odločujoč društveni občni zbor dne 27. maja 1913, ko so se odločili za odkup stare kočice in 29 arov velike parcele za ceno 500 kron, zavedajoč se, da bodo stroški popravila zelo visoki. Skrb za kočico so zaupali novemu upravnemu odboru, ki ga je še naprej vodil načelnik Miroslav Martinčič, tajništvo društva pa je na novo prevzel dr. Fran Kovča.

To je bila dobra odločitev. Društveni tajnik dr. Kovča se je dela lotil z vso vnemo. Kmalu so ugotovili, da stare kočice ne kaže popravljati. Sklenili so pogodbo z zidarskim podjetnikom **Antonom Logarjem** iz Vrbovega in v treh mesecih je na mestu stare stala že nova črnodolska kočica. Iz računov, poštnih potrdil in beležk iz tega časa lahko sodimo, da je šlo za široko zastavljeno delo od zbiranja prispevkov in posojil po vsej Sloveniji do obsežnega društvenega fizičnega dela. Zanimiva in navdušujoča je beležka dr. Kovče z dne 21. junija 1914, da je delavcem dal za štiri litre vina, »kot veli navada, kadar se postavi strešni stol«. Dela s kočico in opremo so šla h koncu, stala pa so skoraj tisoč kron.

PV JE SPREMLJAL GRADNJO

V tem času je izšel v Planinskem vestniku tudi daljši zapis o gradnji črnodolske kočice, ki ga je navdušujoče napisal prav dr. Kovča. Ob pozivu za prispevke za kočico, »ki bo res stala precej«, je povabil slovensko planinsko srenjo na otvoritev: »Slavnostna otvoritev kočice se vrši 5. julija t. l. ob 11. uri dopoldne. To naj blagohotno vzamejo na znanje vsi prijatelji planinstva, ka-

Ob 70-letnici Črnodolske kočice

DRAGO KAROLIN

*Ko razpočijo spomladi
bledo rožnati žafrani,
pojdem tjá gor v tihe loze,
tja na črnodolske jase.*

*Tam sameva starka kočica,
sedemdeset let že daje
skromno streho mladim, starim,
vsem prijateljem narave.*

*Ko o kresu se odprejo
njena ókenca in vrata,
tákrat se zbudi iz spanja
kot Trnuljčica iz pravljic.*

*Mladi rod ob njej se zbira,
táborni si ogenj vžiga,
ób njem raja in uživa
svoja zlata, mlada leta.*

*Tákrat ji zasije sonce,
tisto sonce, ki sijálo
je slovenskim narodnjákom,
ko so zídali jo nékdaj*

*kot planinsko postojanko,
znano Vilharjevo kočico,
iz ljubezni do teh krajev
in do ljubeega Snežnika.*

1984